

Bao VAN - MOI

TRÉEM

12
XII

Lý Hung, Lý Phê, Lý Ngọc (xem trang 3)

Năm thứ nhất - Số 19
Chủ nhiệm : VŨ - ĐÌNH - HÒE

Ngày 15 Novembre 1941
Tòa Báo : 65bis Bd Rollandes -- Hanol
Téléphone 1604

VÒI ĂN

(Tặng các em hay húi đòi)

Trong một buổi đi chơi, dù vui đến đâu, đúng giờ ăn — thường khi sớm hơn nhiều — là đàn kiếng cũng không tha bờ bụng Bộ cảng muốn định công.

Lúc ấy là lúc các em muốn giở giọng rồi đấy. Nhưng giọng cũng nhiều thứ giọng. Các em hãy thử giọng dưới đây xem sao. Nếu các anh đoàn trưởng không thời cười lẩn, cười bò ra để đi lấy thức ăn đến dâng các em thì các em cứ việc đến bắt anh mà bỏ lồng.

Lời giới thiệu của ANH HỘA MI

Lời của VÕ VĂN THƠM

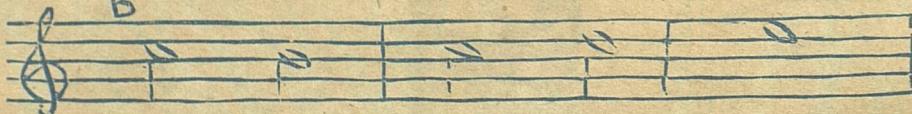
Điệu cò Pháp

A

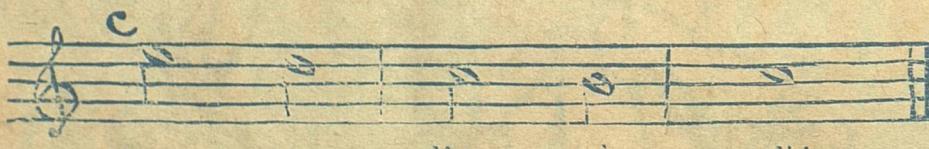
Sáng ngày chưa ăn gì,

B

Ôi! lòng em đang đòi,

C

Lấy súc đâu mà đi l

II

III

A — Chén rỗ! chúng ta cùng

A — Lúc nào cái bụng đầy,

B — Đi đường thêm hăng hái,

B — Ta làm chi cũng chóng,

C — Chớg đến nơi đằng kia.

C — Thấy xong xuôi liền ngay.

Lời dẫn — Chia làm ba bè A B C. Bè A hát trước. Èè A hát đến câu thứ hai thì bè B bắt đầu câu thứ nhất. Bè A hát đến câu thứ ba thì bè C bắt đầu câu thứ nhất. Cứ thế hát đến cuối lại trở lên đầu, Hát mãi. Hát thong thả và trịnh trọng, làm bộ đòi lá Khi nào được ăn húy thôi.

Thống-chẽ Pétain đã nói:

« Đổi với những ai ngày nay đang đợi sự cứu vãn Pháp Quốc, tôi xin nhắc rằng sự cứu-vãn đó ở trong tay họ trước tiên ».

I

NGÀY XƯA, ở một xứ kia, có một ông cụ nhà giàu sinh được ba người con trai đặt tên là Lý-Hung, Lý-Phệ và Lý-Ngốc.

Lý-Hung thì đăng vào đội binh nhà vua, Lý-Phệ đi học buôn bán tại một nhà phú thương; còn Lý-Ngốc vẫn yên phận ở nhà với cha.

Theo vua đánh đông dẹp bắc mãi, Lý-Hung được vua ban thưởng chức tước và đất cát. Chàng cưới ngay con gái một ông hoàng làm vợ. Tuy đã được lương bổng cao và đất cát rộng, chàng vẫn túng thiếu luôn vì kiếm được bao nhiêu, bà vợ lại sa phì hết.

Một hôm, Lý Hung đến trại dè đòi tiền hoa lợi, viên quản gia bảo chàng rằng:

— Chẳng còn gì nữa đâu! Trâu, bò, lừa, ngựa, cầy cuốc đã bán ráo cả rồi. Lấy gì mà cầy cấy dè lấy hoa lợi?

Bấy giờ Lý-Hung mới đến tìm cha già, kè kè rằng:

— Cha thì giàu, cha chẳng cho con được tị gì. Đúng lý ra, cha phải chia cho con một phần ba gia tài dè con khai-khản ruộng đất mới phải.

Ông cụ trả lời:

— Sao lại cho mày được? Mày có mang được đồng xu nhỏ nào về nhà đâu? Mày xin như thế thì thiệt cho thằng Ngốc.

Lý-Hung cãi:

— Thằng Ngốc nó cần gì đến tiền?

Ông cụ gạt đi:

— Không được, dè hỏi Ngốc đã.

Lúc gọi Ngốc ra hỏi, Lý-Ngốc thỉnh thỉnh đáp:

— Được! Dè anh cả lấy phần của anh ấy.

Thế là Lý-Hung lén phần đem chèp vào đất cát của mình rồi lại đi đánh trận cho nhà vua.

Lý-Phệ cũng chịu khó tích tiền làm giàu rồi lấy con gái vị phú thương. Nhưng chàng vốn tham lam, có bao nhiêu tiền cũng không cho là đủ.

Chàng chạy đến tìm cha, xin rằng:

— Cha chia cho con một phần gia tài chứ!

Nhưng ông cụ không thuận, bảo:

— Mày có đưa về nhà được chút gì đâu mà xin tao. Chỉ có thằng Ngốc kiếm được

LÝ HUNG, LÝ PHỆ, LÝ NGỌC

Xuân Trâm phỏng dịch,
Năng Hiền vẽ.

thôi. Tao không muốn dè cho nó phải thiệt thời.

Lý-Phệ cãi:

— Thằng Ngốc dần lăm. Nó không biết lấy vợ đâu. Con gái nào thèm lấy nó. Nó cần gì đến tiền

Rồi quay lại phía Ngốc, Phệ bảo:

— Chủ mày chia cho tao một nửa thóc lúa. Đồ dùng dè cầy hùa thì cho chủ mày lấy cả, nhưng còn súc vật thì dè tao lấy con ngựa sám.

Ngốc bật cười, đáp rằng:

— Được! Anh cứ việc lấy.

Thế là Lý-Phệ lén luôn phần gia tài, mang ngựa và lúa ra tinh. Còn Ngốc ở lại với một con trâu già, ngày ngày dắt trâu ra đồng cầy hùa lấy thóc gạo nuôi cha.

II

Có một con Yêu Chúa biết truyện chia gia tài của ba anh em họ Lý, thấy họ chia phần rất ôn hòa không mấy may cãi cọ thì nó lấy làm tức tối lắm. Yêu Chúa bèn

gọi ba Tiểu Yêu đến mà bảo rằng: »
Bay nghe đây. Có ba anh em họ Lý

là Lý Hung, Lý Phê và Lý Ngọc, chúng chia gia tài mà không có chuyện lục-đục gì. Đấy là tại thằng Lý Ngọc. Chính thằng này nó làm sai ý định của tao.

Vậy thì, ba chúng bay phải đi. Chúng bay phải tìm cách làm cho ba đứa gây lộn với nhau, làm cho chúng phải hăm hè muốn móc mắt moi tim nhau mới được. Chúng bay có dám dám nhận công việc ấy không?

Ba tiêu yêu đồng thura :

— Chúng tôi xin dám nhận việc ấy.
— Chúng bay định làm những gì nào?

— Tâu Đại Vương, trước hết chúng tôi sẽ tìm cách làm cho ba đứa đều khinh kiệt gia tài, hóa nghèo khổ cả rồi xếp cho ba bộ mặt dối nhau ấy gặp nhau thế nào chúng cũng gây lộn đánh nhau kỵ chết.

Yêu chúa khen :

— Khá đấy! Chúng bay hiểu việc đấy. Tao cho phép đi cả. Có làm chia rẽ được cả ba đứa thì hãy về. Nếu không xong tao lột da chúng bay đó, tao bảo trước.

Ba Tiêu Yêu liền cùng nhau hội đàm trong một vũng đầm. Chúng bàn bạc lâu lắm. Đứa nào cũng muốn nhận việc để làm nhất. Ba đứa dành nghĩ cách rút thăm và dặn nhau rằng đứa nào xong việc đầu tiên sẽ phải ra tay giúp hai bạn kia. Sau khi

hẹn ngày hội họp để thông tin cho nhau biết công việc tiến hành được đến đâu, ba Tiêu Yêu chia tay nhau, mỗi đứa mỗi ngà

Đến ngày hẹn, ba đứa Yêu y lời đến tìm nhau ở vũng đầm, và lại bàn bạc công việc.

Đứa thứ nhất kề về Lý Hung :

— Công việc của tôi may mắn lắm, hai chú ạ. Thằng cha Lý-Hung ngày mai sẽ phải đến tìm cha nó rồi.

Hai bạn đồng thanh hỏi nó đã làm cách nào mà chóng thế.

— Trước hết, tôi khích cho thằng Lý Hung trở nên hung hăng khoác lác. Nó khoe mình có tài lấy cả thiên hạ đem nộp cho nhà vua. Thế là vua phong ngay cho nó làm đại nguyên soái cử binh đi đánh vua Tây Đen. Khi hai đại đội giáp nhau tôi lấy nước lười àm hết thuốc súng ở trong trại Lý Hung rồi cũng đêm ấy, sang bên vua Tây Đen giúp sức làm những thằng lính bằng rơm. Ngày hôm sau giáp trận, binh lính bên Lý Hung trông thấy lính rơm tiến đến thì kinh hãi hết hồn. Lý Hung truyền nã súng bắn sang thì súng không nổ. Thế là đàm hoảng, đội binh Lý Hung chạy trốn loạn như đàn cừu; vua Tây Đen tha hồ tàn sát quân địch.

« Lý Hung bị lột hết chức tước và bị

tịch thu đất cát. Bây giờ nó nghèo lắm. Ở tù ra nó chỉ còn cách về thẳng nhà bố đẻ mà nương nhờ. Ngày mai là công việc của tôi xong. Còn hai chú nó, có chủ nào cần tôi giúp sức không?

Tên Tiêu Yêu thứ hai nhận việc hại Lý Phê, bấy giờ mới nói :

— Công việc của tôi cũng chạy lắm. Chẳng phải nhờ bác nó giúp. Chỉ vài hôm nữa là thằng Lý Phê của tôi sẽ khinh kiệt hết tài sản. Mới đầu, tôi chỉ cần tìm cách làm phép cho cái bụng của nó càng ngày càng phệ thêm và tính tham lam càng gấp bội. Nó trông thấy ai có cái gì là muốn có kỳ được. Hiện giờ nó còn mua nữa nhưng bỗng tiền đi vay. Chỉ vài hôm nữa là đến kỳ giả nợ. Tôi vừa làm phép cho những đồ hàng của nó đều hóa ra phân trâu ngựa cả, thành thử nó sẽ không còn của tin để khất với khách nợ; chỉ nay mai là cu cậu phải bò về với cha.

Đến lượt Yêu thứ ba kề chuyện. Nó nói :

— Tôi không thể nói chắc với hai bác thế nào. Công việc của tôi càng ngày càng hỏng. Trước hết, tôi nhô vào cổ nước của Lý Ngọc để nó uống thì đau bụng rồi tôi ra đồng làm phép hóa đất rắn như đá đẽ nó không thể cầy bừa được. Nhưng thằng Lý Ngọc cứ vác cày ra đồng và hì hục làm.

— Tí, mày lớn hơn con Hải, sao mày cứ đánh nó?

Ti phụng-phụ nói :

Thế u... lớn hơn con sao u đánh con?

— Anh có phải nhà thề thao không đă?

— Ồ, thura ông tôi từng chiếm giải quán quân về môn chạy giải suse...

— Chà, thật đáng tiếc, như thế tôi chả dám nhận anh làm chân giữ két hàng.

VUI CUỘI

— Nếu mỗi giờ anh học thuộc 2 bài học, thì từ 7 giờ tối đến 12 giờ đêm anh thuộc được mấy bài?

— Thưa thầy con không có thể biết được ạ, vì 9 giờ tối con đã đi ngủ rồi ạ.

— !!!

BỐ — Em nó đánh vỡ của mày, tao đã phải mua đèn quả khác rồi sao mày còn khóc.

— Hu! Hu! nếu nó đừng đánh vỡ, có phải bây giờ con có 2 quả không nào?

Nó dùng súc băng quả nén cai cày cù phẳng phẳng lật đất. Tức mình, tôi bê phắt ngay cái cày. Nhưng nó lại về nhà thay cái khác lại ra làm. Tôi bèn chui

xuống đất thò tay nắm lấy luỗi cày, nhưng không sao giữ được; nó đầy khoé quả lầm. Cái luỗi cày lại sắc gót nên tôi bị chảy cả máu tay mà không được việc. Ruộng nó đã cày khắp cả rồi, chỉ còn một mảnh đất nữa là xong. Tôi phải nhờ đến hai bác giúp sức mới được, bởi vì nếu chúng ta không làm gì được thằng Lý Ngọc thì công chúng ta đều thành công cốc cả. Nếu nó còn cày bừa được mãi, nó còn

TRƯỜNG

HOAI ĐỨC

N° 70 Phố Hàng Trống Hanoi

Giáy nói số 866

là một trường Nữ-học tư-thục to nhất Bắc-kỳ
Có từ lớp Đồng-Ấu đến lớp Đề-tử-niên ban
Cao-dâng-tiều-học.

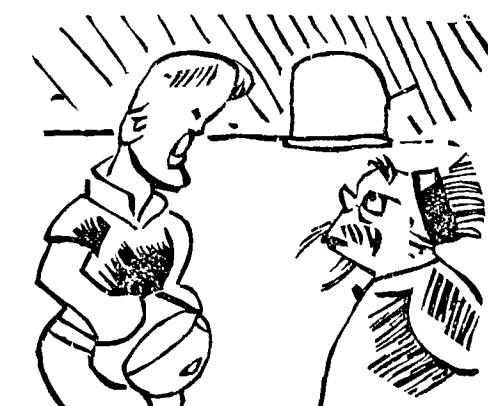
Ngày khai giảng niên-khoa

1941 - 1942 :

Ban Tiểu-học : Ngày thứ hai 1er Septembre
1941, hồi 7 giờ sáng.

Ban Cao-dâng-tiều-học : Ngày thứ hai 1er
Septembre hồi 8 giờ sáng.

Lưu trú học-sinh phải tề tựu tại trường
ngày 31 Aout trước 8 giờ tối.

nuôi được hai anh nó thì làm cho chúng
uô khô sô sao đượ c.

Tên Yêu thứ nhất, hứa sẽ trở lại giúp sức
bạn, rồi cả ba giải tán.

III

Lý-Ngốc chỉ còn phải cầy một giải đất
nữa là xong. Chàng vác cầy ra ruộng. Tuy
ngâm ngầm đau bụng, chàng vẫn mải miết
làm, rã đất bám ở luối cầy, xong lại đặt
vào luống mới.

Nhưng vừa bắt đầu một luống khác,
luối cầy bị mắc không sao dãy đi được.
Chính là con Yêu nấp ở dưới đất lấy tay
nắm chặt lấy cầy.

Ngốc lầm bầm :

— Quái lạ ! Chỗ này làm gì có rẽ cày.
Sao lại mắc đượ c, nhỉ ?

Chàng thò tay vào luống khoắng một
lúc, sở thấy vật gì mềm mềm. Chàng nắm
lấy lôi lên. Vật ấy đen như một cái rẽ cây
thực, nhưng lại biêt động dây.

— Ô ! Ô ! một con yêu ! sống ! con vật
đáng ghét chúa !

Ngốc ta bèn dơ thẳng cánh định quật
đầu con yêu xuống đất.

Con Yêu thốt kêu lên :

— Đừng giết tôi ông ơi ! Ông sai gi tôi
xin làm hầu ông.

— Mày biết làm gì cho tao ?

— Cái gì tôi cũng làm đượ c. Ông cứ việc
sai.

Ngốc gãi đầu rồi nói :

— Tao đau bụng, mày chưa đượ c không ?

Yêu đáp :

— Được.

— Thế thì chữa cho tao đi.

Con Yêu cuí xuống lấy móng hói đất rồi
lôi lên một cái rẽ cây ba đầu, đưa cho
Ngốc bảo :

— Ông cầm lấy cái rẽ này. Chỉ cần nuốt
một đầu rẽ, thì khỏi ngay.

Lý Ngốc nghe lời, lấy một đầu rẽ, nuốt
vào bụng thì thấy khỏi đau tức khắc.

Con Yêu lại rên rỉ :

— Bỏ tôi ra ông ơi ! Tôi sẽ không bao giờ
dám quay rày ông nữa.

Ngốc nói :

— Ủ, cho mày đi,

Vừa nói rút lời, Ngốc bỏ tay thì con yêu
chạy thật xuống đất, như một hòn sỏi rơi
xuống đáy nước, chỉ để lại phía trên một
lỗ thủng.

Ngốc giắt hai đầu rẽ còn lại vào khăn rồi
lại làm tiếp công việc.

Chàng cầy xong giải đất, vác cầy trở về

nha. Cắt đồ dùng xong, chàng bước lên
nhà trên, thấy vợ chồng anh Lý-Hung
đang ăn bữa tối chàng Hung đã bị mất hết
tài sản, và khó khăn lắm mới trốn khỏi
ngục tù, đê chạy về náu ở nhà bố đẻ.

Vừa nhìn thấy Ngốc, Hung bảo :

— Vợ chồng tao đến ở nhờ nhà chú Ba
đãy. Chú nó nuôi chúng tao đến khi chúng
tao lập lại đượ c cơ nghiệp nhé !

Ngốc đáp :

— Được ! anh chị cứ yên ổn mà ở đây.

Rồi chàng ra ngồi ghế. Nhưng vợ Lý
Hung là con gái ông Hoàng, lấy làm khó
chịu vì mùi hôi ở người Lý Ngốc.

Nàng bảo chồng :

— Tôi không sao ngồi ăn bên cạnh một
người hôi như chú Ba.

Anh chàng lại ra bảo Ngốc :

— Này chú, chị cả bảo người chú hôi
lắm. Chú nên xuống nhà dưới mà ăn
cơm.

Ngốc đáp :

— Được ! Đây kia giờ cũng tối rồi, tôi
phải đi cho ngựa ăn đây,

Nói rồi, chàng mang thóc đi ra tầu ngựa.

(Xem tiếp trang 9)

DAY BE MO CUA

MUỐN xuống mò dưới đáy bờ biển xem có những vật gì các em có hai cách.

Cách thứ nhất là nếu các em có quen với cô tiên nào thì nhờ cô ta mượn bộ cái gậy thần của đức thánh Tân-Viên. Mượn được thì xuống chơi dưới nước dễ dàng lắm ! Chỉ việc cầm gậy chỏ một cái là nước rẽ làm đôi.

Nhưng chắc quen được một cô tiên thì cũng hơi khó. Vậy anh Ba Lém khuyên các em nên đến hỏi thăm mấy ông Đạo-Sĩ tu ở hang Khoa-Học. Đừng thấy các ông ấy trán cao, rậm râu, sầu mệt, mặc chiếc áo quàng trắng mà sợ. Các ông ấy tuy thế mà biết nhiều đáo để lại hiền lành nữa,

Mà cũng chẳng phải đi đâu xa, vượt bờ treo non cho khó nhọc. Anh Ba Lém xin mách các em một cái động ở ngay bờ biển xứ Trung-Kỳ chỉ mất năm đồng bạc tầu hỏa là tới nơi. Động đó có cái tên hơi dài :

(Institut Océanographique de Nha-Trang). Nghe đâu trong động có cả một ông Đạo-Sĩ tu cái đạo Sì-Cút nữa kia đấy. Mà Sì-Cút thì các em chắc hẳn biết là vui vẻ, nhã nhặn hay giúp người đến ngăn nắp.

Trong khi đợi cá, em sắp sửa hành-trang để lên đường, anh Ba Lém hãy nói dăm câu truyện cho các em đỡ sốt ruột.

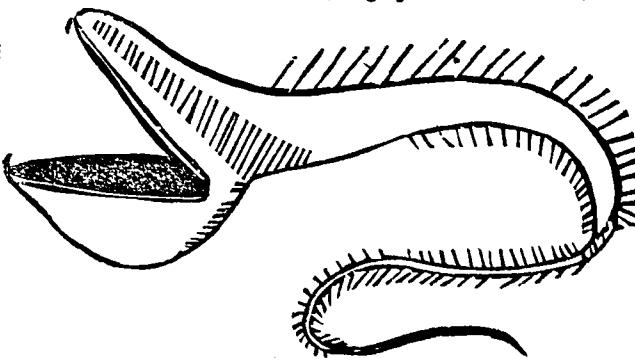
Trước hết các ông Đạo-Sĩ đó làm thế nào mà biết được ở đáy bờ có cái chi chi ? Dẫn dì lầm. Các ông đó đi tầu ra giữa bờ rồi thả lưới xuống nước. Lưới đó có một cái mây. Ví dụ muốn xem ở chỗ đáy biển sâu 4000 thước có cá, cua gì thì chỉ việc vặt mây cho đến lúc nào lưới xuống đến chỗ đó thì mới mở ra. Dăm ba chú cá chui vào, miệng lưới đóng chặt lại. Alé-hấp ! Chỉ còn việc kéo lên.

Muốn bắt các chú tôm, cua, sò, hến nấm ép dưới sâu thì lại dễ hơn nữa. Họ dùng một cái túi vải, miệng to kéo lê ở đáy biển. Lúc kéo lên có khi được hàng tạ các giống cua cá. Có lúc họ

dùng lờ, cá cua chui vào mà không chui ra được, hay là dùng một nắm giày gai vào đẽ cho nứng run, sâu quấn vào.

Nhưng những cách đó phải cái hoi tốn tiền. Làm sợi giây bằng thép dài 10.000 thước không phải ít của gì. Cứ bỏ rẻ mỗi thước giây 5 đồng bạc vì chi cũng 5 vạn bạc rồi. Mà lại nặng nữa chứ. Mươi mười hai tấn là thường. Còn cái tội này nữa. Giây dài như thế thường bị sóng làm đứt. Lúc đó vừa mất tiền vừa lại toi công.

Cho nên có mấy nhà bác-sĩ tìm cách lặn xuống tận đáy biển để xem xét. Giáo sư Becbe người Mỹ dùng một cái hộp tròn bằng thép xuống sâu được tới 900 thước. Nhưng nguy hiểm vô kẽ

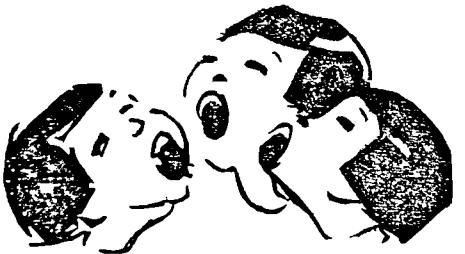

Mô C. giống cá ở sâu 2300 mét

Trước hết phải làm thế nào thở được cái đă. Người nào tài lặn lầm thì cũng chỉ ở dưới nước được năm phút là nhiều. Vì thế nên giáo sư Becbe phải mang theo nhiều ống dưỡng khí để thở.

Nhưng cái đó chưa đáng sợ bằng cái nạn hộp sắt bị nước ép. Các em thử lặn xuống sâu 10.000 thước xem. Trên lưng các em lúc đó có 10.000 thước nước đè nặng chiếu xuống. Người ta đã tính ra rằng lúc đó mỗi một phàn tây vuông bị một sức ép là 1000 i-lô. Sắt nào mà chịu cho được. Vô ý mà hở một tí nào nước ùa vào thì chết đuối. Lại còn những cửa sổ kính để nhìn ra ngoài. Kính tắt không chắc bằng sắt hay thép. Bởi nước ép mà kính vỡ thì cũng chẳng còn gì là đời. Giáo-sư Becbe lúc thử hộp của mình bị ba lần vỡ cửa kính

(Xem tiếp trang 9)

HỌC HÁT

ĐỌC ÂM NHẠC (bài nối và hết)

... và hết thực. Vì trong khoa học hát có ba phần : đọc dấu âm nhạc, gõ nhịp và bắt giọng, các em, thế là đã học xong phần thứ nhất.

Các em đã biết trong cung nhạc tây có bảy bậc là những bậc gì rồi. Thế nào là chìa khóa SOL, và tại sao mà có chìa khóa ấy, các em cũng đã biết rồi. Họ kê có mấy giọng, và trong bộ kê có những dấu nào, ngoài bộ kê có những dấu nào, các em đều thuộc lòng như cháo cỗ. Các em lại biết ranh mạch bảy hình khác nhau của các dấu và những giá trị ngắn dài của mỗi dấu rồi.

Trước khi học sang phần thứ hai, lên lớp cao hơn, anh muốn để các em thi thử một bài xem các em có vượt được cái « nhạc môn » cả không dã.

TRONG một cái đầm lớn, giữa một khu rừng, sống quây quần với nhau ba mẹ con một con cá sấu.

Một hôm, cá sấu mẹ bị bệnh, ốm kịch liệt ; biết mình nguy ngập quá, khó lòng qua khỏi, bèn gọi con nhón đến khẽ rên rỉ bảo rằng :

— « Con ạ, mẹ chết mất ! Nhưng mẹ hy vọng sẽ sống được nếu mẹ được ăn một trái tim khỉ. »

Vốn là một đứa con hiếu thảo, sấu con gạt nước mắt thưa với mẹ :

— « Mẹ cứ yên tâm, con xin đi tìm cho kịp được tim khỉ, mẹ đừng lo, mẹ nhé. »

Dùn dù em ở nhà trông nom mẹ, sấu con bơi hấp tấp, ngoi theo những cái lạch con, tới một khu mọc toàn dừa.

Trên một cây ở ngay ven bờ nước, một chú khỉ non đang nhảy nhót, chơi đùa, leo lên tầu lá trên, truyềng xuống tầu lá dưới, luồn qua những chùm quả

Em nào thuộc như cháo sẽ vượt qua troi chay.
Em nào « cơm nguội » thì nên tự gạn lại mà hầm, nấu cho thật rù rồi hãy học sang lớp thứ hai thì mới có lợi.

Bài làm

1. — Trong một bộ kê, có chìa khóa SOL, vẽ : LA tròn, và theo sau, cũng ngang giá trị ấy, nhưng là những con SOL móc đơn ; rồi lại đổi làm SOL trắng ; rồi lại đổi làm SOL đen. 2 — Vẽ một bộ kê có chìa khóa SOL, và đặt lên bộ kê ấy những dấu . MI trắng, SOL đen ; SI tròn, LA, LA, DO, SI, RE, DO, DO đen. 3. — Vẽ một dấu móc đơn lên giọng thứ ba, một dấu trắng lên khe thứ hai, một dấu đen lên giọng thứ năm, hai móc đơn lên giọng thứ nhất, một dấu tròn lên giọng thứ hai, rồi đề tên từng dấu ở dưới mỗi dấu ấy cho đúng. 4. — Vẽ DO, LA, SI đen (trên những giọng phụ dưới một bộ kê) MI, DO, SOL đen (giọng phụ trên bộ kê).

Làm bài xong, mở xem trang 12 thấy đúng với bản khắc bài giải thì các em vui lòng lên mà nghe một bài ca của anh hót mừng. Em nào thấy sai thì nhận lấy mỗi bên một cái lái bung rồi mời em ấy học lại cho từ đầu, trước khi học nối.

Anh HỌA MI

TAI bút. — Trong bài Học hát kỳ trước, ở cột ba, giọng hai mươi hai, có câu : « Và một dấu móc đơn là một phần tam đầu móc tròn... » Ông thợ xắp chữ « bịa » đấy. Tròn là tròn chứ làm quái gì có dấu nào gọi là dấu « móc » tròn ! Nhưng chúng ta cũng

CHÚ KHÌ

tròn trĩnh, nặng champus rất là vui vẻ.

Sáu con nhóc mình lén mặt nước, bò lên bờ, nghèn dấu gọi khỉ xuống bảo rằng :

— « Bạn ơi, bạn hãy theo tôi, tôi sẽ đưa bạn tới một nơi mọc, nhiều dừa, vừa to lại vừa sai quả hơn ở đây nhiều. Nếu bạn ở đây, có ngày bạn sẽ chết đói mất. Bạn hãy theo tôi bạn nhé. »

Chú khỉ nghe bùi tai, thích quá bằng lòng ngay.

Sáu bảo khỉ ngồi lên lưng mình rồi bơi ra giữa giòng...

— « Chà, phong cảnh đẹp quá. »

Giọc đường bú dù luôn miệng khen và liền thoảng nói truyện.

Thình lình sáu con hụp xuống. Chú khỉ hoảng hốt ngoi ngó, sắc sẹa kêu ầm lên.

nên tha thứ cho ông ấy, vì ông ấy bạn tôi mất, tôi mũi lại, còn thời giờ đàn mà học cho biết âm nhạc nữa phải không các em ?

Đáy bể mò cua

(Tiếp theo trang 7)

may mà không có người nào ở trong vì thử lên chỉ giòng hòm không xuống đáy biển.

Nhưng cái hòm của giáo-sư Beebe có cái bất-tiện là còn phải giòng dây. Vì thế nên chỉ xuống sâu được có 900 thước tây.

Gần đây giáo sư Piccard, người đã lên trên thượng-tầng không-khi định chế ra một cái hòm có thể lên xuống một mình tự-do. Lúc đó thì tha hồ muốn xuống sâu bao nhiêu thì xuống.

Nhưng ở đáy bể có gì đáng xem mà các nhà bác-học đua nhau xuống mò như thế ? có nhiều cái lạ lùng. Anh Ba Lém đã dành kỳ sau sẽ nói nốt kỳ này hăng cho các em xem hình một con cá lạ câu được ở dưới sâu 2300 thước tây.

Anh BA LÉM

TỐT MU'U

— « Boi lên ngay... boi lên ngay... đừng đùa nữa bạn ơi ; Tôi chết đuối mất...chết tôi mất ! »

Hung ác, sáu con vừa nhẹ răng cười vừa bảo thẳng cho khỉ biết :

— « Tôi không đùa đâu bạn ạ. Tôi cần đến trái tim của bạn cho mẹ tôi nên tôi đùm chết bạn đấy.

— Bạn muốn lấy tim tôi ư ? Sao bạn không bảo tôi ngay, ở chỗ cây dừa lúc này ? » Khi vò súng sot hỏi sáu con.

Sáu ngạc nhiên hỏi lại :

— « Bạn không mang tim theo đi ư ?

— Phải, tôi đùa ở trên cây dừa ban nay. Nhưng thôi, bạn hãy đưa tôi đến nơi giồng toàn dừa to di, lúc về tôi sẽ lấy tim tôi cho bạn.

— Không, tôi đưa bạn về ngay giờ đã. Nói rồi, sáu con bơi thẳng nột

Lý Hung, Lý Phệ, Lý Ngọc

(Tiếp theo trang 6)

IV

Từ đây, tên Yêu di kèm Lý Hung được rảnh tay ; no giữ lời hứa đèn giúp sức bạn để làm hại Ngọc.

Theo con đường ra đồng, no chắc mầm sẽ thấy bạn. Nhưng, tìm tòi một lúc, chẳng thấy ai, chỉ thấy một cái lỗ thủng.

Yêu noi một mình :

— Thời chêt ! thắng bạn mình gặp nạn rồi. Ta phải thay nó mới được. Nhưng đồng ruộng đã cầy bừa cả rồi. Ta ra đợi Ngọc ở chỗ phát cỏ.

Noi vậy, no di ra nội cỏ, phủ lên đó một lớp bùn.

Tang tảng sáng, hết việc canh đêm, Ngọc xác liếm di ra phát cỏ.

Chàng bắt tay vào làm việc, quăng liềm phạt một cái, hai cái : nhưng cỏ không đứt, liềm thì nhụt. Chàng giờ hết cách mà không cắt được một sợi.

Tức mình, chàng nói :

— Mình phai về nhà lấy đá mài với một ít lương mồi được. Dù phải đứng tám ngày ở đây, mình cũng đứng. Bao giờ bả cỏ này phát sạch quang đãng cả mình mới nghe.

(Còn nữa)

mạch về chỗ khỉ ở.

Khi nhảy tốt lên bờ, chỉ cây dừa bảo sáu rắn :

— « Tim tôi đùa trên cây này thật day, nhưng bạn cần, xin bạn lên tim lấy. »

Nói xong khi nhảy vào rừng mêt. Còn sáu con thì tung hửng, thở tha hồ về...

LÊ VĂN KÈ.

TÔI ĐI XEM NGÀY VUI KHỎE

của ANH CAO

Vì mưa, ngày Vui Khỏe đã phải hoãn lại — một tuần lễ sao lâu đến thế! Sau ngày qua vẫn nắng ráo, đẹp đẽ.

Hôm nay giờ bỗng lại đèn kín, đồ mưa tùng cơn, chừng như muốn thử gan anh em Hướng Đạo. Quá trưa, một cơn mưa trút nước xuống. Trong sân vận động Septo, những chòi ngắt trời đã dựng xong, mây lá cờ to, rót át tung bay trong mưa gió. Và trên bãi anh em Hướng Đạo các đoàn vẫn xoay tròn, lội bùn, dựng lều, đóng cọc...

Cứ việc trời mưa, Anh Hoàng-dạo-Thúy uất như « hổ-sứt » lội qua sông, chạy ngược, chạy xuôi, rồi ra giữa bãi gọi to anh em, giọng quả quyết.

— Mạc trời mưa, anh em ta vẫn nhất định làm chủ: Tức thì những tấm thân trắng kiện vươn thẳng dưới suối nước mưa, những nắm tay chặt chẽ giờ lên trời, anh em đồng thanh mạnh mẽ đáp:

— Vàng... nhất định».

Cho nên một lúc sau, trời tạnh ngay. Sau đám mây bạc, mặt trời cũng tươi tỉnh ló ra để xem ngày Vui Khỏe.

Và ai ai cũng nghĩ như mặt trời: không xem ngày Vui Khỏe thì thiệt. Bởi vậy trong sân vận động, không kè các anh H. D. các Hoàn, các Bầy tây nam, người vào xem chặt ních trên khán đài, kín cả bốn bề sân có chừng 5, 6 ngàn người.

Người đến xem không kè gì những vũng nước lầy lội, không kè gì sân cỏ ướt át nữa. Nhất là anh em Hướng-Dạo, sau khi lễ chào cờ nghiêm chỉnh, và hát bài ca liên-hội anh em đã vui vẻ, hăng hái chơi nhiều trò kỳ thú, thật sung đáng với ngày đại-hội.

Những cuộc đấu võ, múa côn, kiếm, đánh khiên trên lối dài, trận thủy chiến hùng-vĩ trên sông Bach-dắng làm cho mấy nghìn khán giả hồi hộp sống lại với hồn oanh liệt thời xưa.

Trận đánh phết Hiền-quan, móc trại dữ dội, bơi chải, múa đập và đánh vật đã diễn tả rất hệt những phong tục của cáo dân làng vừa hăng hái vừa đẹp mắt.

Lại còn những trò đặc biệt của Hướng-Dạo: Thi ngựa, thi xe, tranh bóng, thả cầu bay, dựng lều, thi thảo vật, đã hiện khán giả những trận cười không ngọt. Ấy là những trò ngộ nghĩnh vui vẻ, nhưng không thiếu sự tài khéo.

Ngộ nghĩnh ở chỗ: anh hướng đạo phút biến thành một cõi nàng (Ràng rủ) hay ông thầy bói và... ngựa thi chạy rời cà đuối.

(Xem tiếp trang 18)

VĂN MỚI TRẺ EM xin biếu ba giải thưởng cho những đoàn Hướng Đạo hay Bầy Sói nào được giải nhất, nhì, ba trong ngày hội VUI KHỎE 9-11-1941:

Giải nhất: 1 năm báo Trẻ Em
Giải nhì: 6 tháng báo Trẻ Em.
Giải ba: 3 tháng báo Trẻ Em.

Đoàn hay Bầy nào được giải, xin cho biết địa chỉ để gửi báo,

Ông Xuân Hoa (Saigon) — Không bán bản đàm riêng.

Bạn Đào hạnh Nguyễn — Đã nhận được giải trí, cảm ơn bạn. Văn ở « khu Trí Tri » đây chứ? Cho gửi lời hỏi thăm anh Giám đốc họ Phạm.

ANH CAO

Tư rõ (Hanoi) — Phải xem kỹ mới được! « Rõ » mà viết bài! Định làm độc giả hóa rõ cả hay sao thế? Chỉ nói được tiếng nam thôi. Chịu tiếng là « xuyềng » vậy.

C. V.

Văn sĩ ti hon (Haiphong) — Đang được cả hai. Kiên tâm chờ đến lượt.

C. V.

Trắng Thu (Hanoi) — Có cách nào sửa mà không bỏ làm ơn bảo giùm. Nhiều ý tưởng hay nhưng tinh thần cần dẫu đổi hơn nữa.

C. V.

Bồ Câu Trắng (Hanoi) — Hồi gì mà lạ thế? Mai, thì ai đi mực nước tưới cây cho. Bài đang ở đâu rồi phải không? Đừng chờ nữa nhé. C.V.

C. V.

Q. V. N. (Hano) — Lầu sau viết giản dị hơn nữa một chút.

C. V.

Tô ngọc Đại (Thái Bình) — Bài hỏng toẹt rồi. Vui cười khá hơn. Đã đưa anh Cao.

C. V.

Nguyễn Đức Trụ (Haiphong) — Giàu tem thế?

C. V.

Lần sau đề riêng thư dán 8 xu, bài dán 3 xu thôi. Còn thừa đề mà « chén ». Nếu bài không đăng được, hứa sẽ bỏ sọt rất nhẹ nhàng, « từ từ » thôi,

C. V.

Xuân Trâm (Hanoi) — Được lắm. Tiễn lên! Nhưng sao con trai mà mang cái tên yêu kiều thế?

C. V.

L. V. (Hanoi) — Câu em đó chính là câu hỏi thứ hai của anh. Chuyện tiên dịch được lắm. Đề nguyên tên L. V. hay hén. Bồ Câu Trắng là một sói con, độc giả như em. Những người kia đều ở tòa soạn tôi. Cứ viết dài. Bắt tay chặt.

C. V.

Jacqueline Bình (Saigon) — Đọc lại! Khu vườn ương » từ số 7 và « Hộp Thư » từ số 9 thì sẽ thấy câu trả lời rõ ràng.

C. V.

Vũ viết Tiêu (Haiphong) — Mнohn gửi thư riêng cho anh, nhờ anh Thiết đưa bộ. Hộp thư kỷ trước nhà in xếp lọn.

C. V.

Đôi ban, Thanh Ngọc — Xin cho biết địa chỉ rõ ràng

Vẽ theo sự thực. Các em đã biết ở mây bài trên một vài điều đại cương về các lối vẽ. Biết là biết vậy thôi. Sự biết ấy không đủ để làm cho các em vẽ giỏi. Các em có thể thuộc lòng tất cả các bài giật vẽ ở Hoàn Cầu, mà vẫn không vẽ được như thường. Nếu học Mỹ-thuật chỉ rút vào sự học thuộc bài thì tiện quá các em nhỉ. Trời rét này, cứ việc chui vào chăn bông và ngày để học, thuộc được, thế là thành ngay nhà mỹ thuật đại tài rồi! Sự thực không dễ chịu quá như thế.

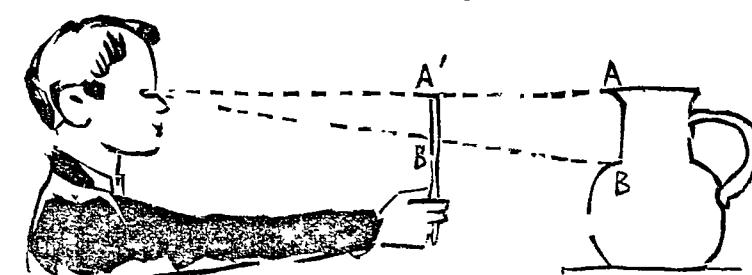
Sự thực phải thực hành nhiều, nghĩa là tay phải vẽ nhiều, óc phải suy xét nhiều mới làm nên được bức tranh đẹp. Vậy, bây giờ các em bắt đầu đi. Mỗi tập ta hãy dùng những kiểu để. Đây này, một cái bình thủy tinh. Đứng ngồi giàn quá, sich ra cách cái bình xa giải ít nhất là 3 lần bề cao của nó mới thấy nó được ba

mắt mở rộng không nhìn rõ đâu. Hãy nhíp một mắt lại. Nếu nó cứ hấp háy đòi mở thì lấy một tay bịt phẳng nó đi cho xong chuyện. Rồi đầu tay khác cầm cái que hay cái bút thật thằng cánh tay giương căng ra như tập thể thao, ý để mà ĐO.

Đo để độ những bộ phận của kiều xem bộ phận này cao, giải gấp mây bộ phận khác. Đứng lười đó nhé! Cố sút ruột cũng cố mà đo lấp được, do cẩn kẽ, trước hết toàn thể cái kiều, sau đến những chi tiết trong kiều. Có do mới biết các bộ phận của kiều tương đối thế nào. Tin ở con mắt không do, có khi các em vẽ một đầu người mà cái mũi to gần bằng sương sọ! kiều một chàng nọ thi vào trường Mỹ thuật Hà-nội họa một bàn tay, chả chịu do toàn thể,

tần mẫn ngồi tết từng ngón tay một, đến lúc xong cả bàn,品德 lại chàng ta thấy những sáu ngón?

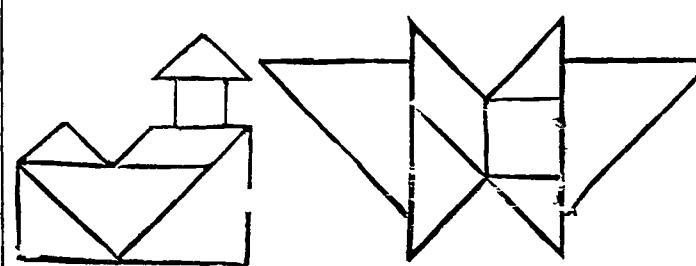
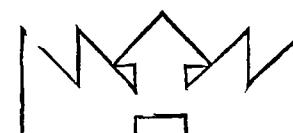
T. V.
(còn nữa)

CHẤP HÌNH.

Trong một số báo trước các em đã có hai mẫu chấp hình (con bướm và cái nhà).

Kỳ này các em lại có bốn mẫu mới để chấp: dãy núi — chiếc nhà sàn và một cái công. Các em gắng nhận kỹ mà thi niêm chấp cho kỹ được,

Hai mẫu trước anh chắc nhiều em chưa chấp được. Vậy các em theo hình vẽ dần giải dưới đây mà chấp.

SƠN CA NGOÀI TRỜI

Một cuộc thi về Múp Míp

Múp Míp kỳ này tạm hoãn để mở một cuộc thi. Kỳ trước các em đã thấy Múp Míp bị nhiều hổ vây ở dưới gốc cây phải sai khỉ đi hái quả về ăn. Vậy em nào nghĩ được một cách thần tình cứu thoát được Múp Míp khỏi miệng hùm sẽ được thưởng.

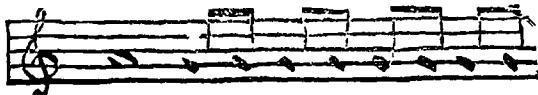
Giải nhất : 3 tháng báo

Giải nhì : 1 tháng báo

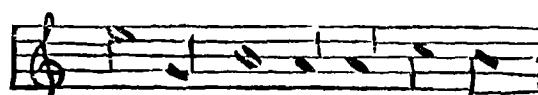
Hạn nộp bài đến 1er Décembre 1941

BẢN GIẢI ĐÁP

ĐẦU ĐỀ 1. —

ĐẦU ĐỀ 2. —

ĐẦU ĐỀ 3. —

ĐẦU ĐỀ 4. —

si la fa mi mi sol

Thơ Đố

I

Bốn bờ lũy thành cao,
Giữa ngăn sông cạn, cá vào làm mồi?
Ngựa xe qua lại vắng đò,
Voi đi tới đó thời co chân dừng.
Nào đâu tướng sĩ bình nhung;
Muru cao trí cả tranh hùng thủ coi.
(Đó là gì?) NHẠO-THỦY

Bài giải ô chữ kỳ trước

I II III IV V VI VII

1	V	A	N		C	O	N
2		N	G	Â	U		G
3	Ý		H	U	A		Ư
4		S	U			N	Ơ
5	S	Á	U	X	I	N	
6	É	N		V	U	N	G
7	N	G	H	É		H	

THƠ NGƯ NGỒN

ẾCH, NHÁI và CÓC

Ếch và Nhái một hôm gặp Cóc,

Xùm nhau vào chám-chọc mỉa mai :

— « Trông anh thật chẳng ra người,

Làm cho xấu cả giỗng-nòi ich chi.

Minh nỗi cục xù-xì góri chết,

Biết bao giờ cho hết xấu-xa.

• Lại eòn thua kém bọn ta :

Quanh năm ngày tháng la-cà vuờn hoang

Sống lẩn lút cùng hàng dun, kiến,

Rõ một đời ti-liện làm sao !

Chúng ta quần áo bảnh-bao,

Hình dong đẽ ai nào dám chê ;

Ngoài đồng ruộng thỏa thuê vui-sướng

Thú trên đời -tận hưởng ăn chơi »

Cóc nghe thủng thảng giả nhời :

— « Xưa nay vẫn chịu các ngài phong-lưu.

Tôi dành phận hầm hụt xấu xi

Nhưng giúp người mà trị lũ sâu

Thường hay làm hại hoa-mẫu.

Các ngài phỏng có ai cầm làm chỉ » .

Bảnh bao ngoài mặt bỏ đi

Nếu không có ich, lợi gì cho ai

Xấu xa gánh xác việc đời,

Ra công giúp việc cho người còn hơn.

« Tốt gỗ còn hơn tốt nước sơn »

VŨ-ĐÌNH-THỌ

THỎ RỪNG VÀ CÁC GIẢ THÚ

MỘT hôm sư tử cho gọi tất cả các giống vật lại và bảo rằng : « hôm nay ta có một việc quan hệ muôn mang bàn với ngươi. Chúng ta ai cũng biết loài người, mỗi khi có ai chết, họ đào một cái hố để chôn cất hẳn hoi. Còn troug bọn chúng mình chẳng may ai chết thi thi thể đánh phó mặc cho ruồi, bọ, chim, quạ tha hồ đục khoét, day dí... Các ngươi chắc cũng như ta, thấy thế ai mà chả đau lòng. Nay ta có một số bạc này, nếu ai chịu nhận sự tống tang mỗi khi có một đồng loại qua đời, thì ta giao cho đè đèn công khò nhoc. Sư tử vừa rút lời, thỏ rừng nhảy ra xin nhận ngay. Chó sói vốn tinh tham lam, thấy thỏ được một số bạc lớn thì tối mắt lại liền bảo thỏ phải chia cho một ít bằng không thi phá. Cốt nhiên thỏ ta không thuận. Sói bèn ra vẻ thạo đời cất cao tiếng nói : « anh thỏ kia, sức vóc phỏng được là bao, se sích một bàn chân voi chẳng xong còn dám nhận việc chôn cất ai ?... »

Thỏ ung dung đáp : « việc đó không can hệ gì đến bác, hãy biết tôi có số tiền lớn đã. »

Thế rồi việc ấy băng đi khá lâu không ai nhắc nhở đến nữa mà cũng không có con vật nào chết để phải chôn cất cả.

Một hôm đi lang thang trong rừng sói gặp sư tử liền mách rằng : « độ này thỏ được số tiền của ngài giao cho nên tiêu pha hoang quá. Nếu cứ thế thì chẳng bao lâu sẽ hết cả số tiền đó mà chắc gì thỏ đã chôn được ai. »

Sư tử cho là nói phải liền thử một măt bão voi nằm xuống giả chết một măt sai lợn lòi đi gọi thỏ đến xem hắn tính sao.

Thỏ đến thấy voi nằm còng queo cạnh chân sư tử mà xung quanh các súc vật khác đang nhìn mình bằng con mắt dò la. Thỏ tỏ vẻ buồn rầu, nói mấy câu chia buồn và xin đi lấy cuốc đè chôn ngay. Về đến nhà thỏ gọi ba con lại và dặn rằng cứ 15 phút lại một đứa đến gọi mà cứ nói như thế... như thế...

Nói đoạn thỏ mang cuốc đến nhưng cứ loảng quăng chạy chỗ này cuốc vài nhát, chỗ kia vài nhát chứ chưa chịu đào ngay. Mọi vật hỏi làm gì như chờ đứa thế thi thỏ nghiêm trang bảo còn phải tìm chỗ nào có đất chắc chắn mới súng đáng làm nơi ở cuối cùng của voi.

Bố ơi bố ! — thỏ con chạy lại gọi, — bố về ngay có ai hỏi.

— Ai thì ai — thỏ đáp — tao còn làm việc bồn

phận của tao xong đã.

— Nên về một tí xem có việc gì ! sư tử bảo.
— Thưa ngài, không thể thế được, tôi đã hứa là tôi phải làm cho kỳ xong rồi có về mới về.

Vừa rút lời một con thỏ nữa lại chạy đến dọc bờ nõ ràng : « bờ đây về ngày có việc rất cần rất cần... »

Sư tử thấy thế bảo mãi thỏ mời chịu về. Dọc đường thỏ ngồi bụng rằng tị nữa sẽ được mèo cười vỡ bụng.

Một lúc thỏ lại đến nhưng cứ yên lặng cuốc đất không nói nửa lời.

Báo tò mò liền hỏi : « vừa rồi có việc gì mà ở nhà ra gọi luôn luôn thế ? »

— Có gì đâu, mấy anh chàng vợ đàn, làm mất cả thi giờ.

Sư tử thấy thế muốn biết là chuyện gì hỏi mãi thỏ mới chịu nói :

Đó là ba người đi săn. Một người nhỏ chỉ dùm chỗ nào có voi để bắt bắn. Một người muốn tim bò, bảo và thứ nhất là sư tử. Còn một người bao ham bắn sói để lột lấy da.

Sói nghe, trống ngực tòm tòm hỏi thỏ rằng : « họ có súng to lắm phải không ? »

— To lắm ! còn phải nói.

Mọi vật đang nhơn nhác thì sói quay lại bảo voi

voi rằng : thôi chịu, anh có nằm giả chết thi nằm rồi ù té chạy trước. Đồng thời voi, sư tử, báo cùng các vật khác mạnh ai nấy chạy, còn thỏ ta được mèo cười vỡ bụng ung dung vào cuộc về nhà và cốt nhiên là nuốt chửi số bạc nõ.

QUANG ANH

(Dịch của Louis Armand)

SAIGON, 12 SABOURAIN
NHÀ SÁCH

Ng. - khánh - Đàm

Có bán báo « TRẺ EM »

Bán đủ Báo Sách Bắc — Hàng hóa Bắc

B A C Á I HÒM

Ở tòa lâu đài Belmont, gần thành Venise, có một vị hiền triết và một thiếu nữ rất xinh đẹp, tên là Portia. Thân sinh ra thiếu nữ mắt đì, để lại cho nàng một gia tài rất lớn. Bởi thế cho nên bao nhiêu các vị vương hầu đều ngấp nghé muốn lấy nàng làm vợ. Nhưng, thời ấy, các thiếu nữ chưa được tự ý trọn chồng. Và ông thân sinh, khi chết đi, có để lại một tờ chúc thư rất là kỳ dị. Ông để lại ba cái hòm, một cái bằng vàng, một cái bằng bạc, một cái bằng chì. Một trong ba cái hòm ấy có tấm ảnh của nàng Portia. Ai trọn đúng sẽ được cưới nàng làm vợ. Nhưng, nếu trọn sai, thì phải tinh nguyện suốt đời không lấy vợ. Nhiều vị vương hầu thấy thế cũng nản lòng, không dám đến cầu hôn. Chỉ còn ba người là Hoàng tử xứ Maroc, Hoàng tử xứ Aragon, và một thiếu niên hầu tước ở thành Venise tên là Bassanio.

Hoàng tử Maroc đến trước. Nàng Portia

(Tiếp theo kỳ trước)

C HẾY biết thế cứ trèo lên lưng voi cầm lấy chiếc dùi sắt đâm vào sườn thúc voi đi. Nhưng voi của Chey già yếu quá tấp ta tấp tèn mãi mà chẳng đi được một quãng đường. Chỉ mội lát là bị cả đoàn bỏ xa.

Đến chỗ hẹn, nhà vua cho gọi đến Chey thì chỉ thấy hắn đâu? Vua phán:

— Ta đã bảo trước nó rằng hễ đến chậm thì phải tội. Vậy hễ nó đến thì phải dẫn ngay lại đây để ta xử tội.

Mặt giờ đã đến đỉnh đầu mới thấy một viên đại thần quỳ xuống tàu rằng con voi mang đồ ăn đã gần đến. Vua đương ngồi trong túp lều bằng lá cây, bèn đi ra nhìn về phía cửa rừng thì thấy voi của Chey đương thong thả tiến đến. Trên yên Chey giồng một cột tre cao, cẳng một tấm buồm lớn. Còn Chey thì cầm sào dây voi như fa dây thuyền. Thấy quang cảnh ấy, vua phí cười tha tội cho Chey.

Một lần khác, vua hỏi các quan lại bảo kín rằng:

— Trảm đã tìm được cách bắt lối Chey,

cho là da chàng hơi nau quá, song làm thế nào được? Nàng phải mời khách vào một phòng rộng, có kê ba cái hòm. Nàng nói:

— Chắc hoàng tử biết rõ các điều kiện đấy chứ?

— Thưa rõ lắm! Nếu trọn nhầm tôi xin trọn đòi không lấy vợ, tôi phải về ngay mà không được nói cùng hai tôi đã trọn cái hòm nào.

Nàng Portia nói:

— Đúng thế. Bây giờ thì xin Hoàng tử trọn đi. Hoàng tử xem xét ba cái hòm.

Này là cái hòm vàng, trên có đề: « Ai trọn ta sẽ được nhiều cái gì mà nhiều người mơ ước ». Rồi đến cái hòm bạc, trên có câu: « Ai trọn ta thì sẽ được cái gì đáng được ». Sau cùng là hòm chì, có khắc « Ai trọn ta sẽ phải trả nhiều tình thế bất ngờ ».

Hoàng tử nghĩ: trọn hòm nào được? Hòm chì thi xin chịu! Hòm vàng có câu « sẽ được cái gì mà nhiều người mơ ước ». Ai chả mơ ước được sánh duyên cùng nàng Portia! Thôi ta trọn hòm vàng!

Nàng Portia đưa thia khóa cho Hoàng tử chàng mở ra thấy một mảnh giấy có câu:

« Vàng chưa chắc đã quý đâu! Phận nhiều người bỏ nàng vì nó đấy. »

Hoàng tử đọc song hô الثن mà cáo từ và nàng Portia lấy làm hài lòng lắm.

Đến lượt Hoàng tử Aragon vào. Hoàng tử Aragon cũng chẳng ưa nhìn cho lắm, chàng ngắm nét kỹ càng ba hòm rồi tự nghĩ, ta phải trọn hòm bạc « vì trọn nó sẽ được cái gì đáng được ». Ta chỉ mừng được cái gì đáng được.

Mở ra, Hoàng tử chỉ thấy có câu: những kẻ ngu là kẻ sống có bạc chất như cái hòm này.

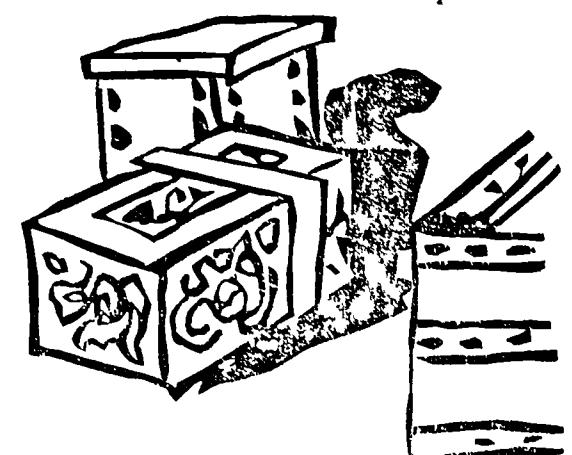
Hoàng tử Aragon buồn thiu buồn mà đi ra. Nàng Portia lại mời Hầu tước Bassanio vào. Bassanio trông người phong nhã dáng yêu, nàng Portia cũng muốn không bắt chàng phải trọn hòm nhưng làm sao mà trái lời cha được. Nàng lại phải mời chàng vào trọn hòm. Chàng nghĩ:

— Nhiều vật hào nháng mà chẳng ra gì, ta không nên trọn hòm vàng! Ta cũng chẳng trọn hòm bạc, vì bạc làm hại nhiều hơn là có ích. Ta trọn hòm chì là hơn.

Chàng Bassanio mở hòm chì ra quả nhiên

la thấy ảnh nàng Portia. Chang quay lai bảo nàng:

— Portia tiêu thư rất xinh đẹp ơi! Nếu

nàng có long thuong den thi tôi xin dem cả tấm lòng tôi để dàng tiêu thư.

Nàng Portia vui mừng trả lời:

Em rất sung sướng khi thấy hầu tước đã hiểu được ý phụ thân em. Vậy thì cả gia tài em cùng thân em đều là của Hầu tước vây.

HUYỀN-KIỀU

dịch theo Shakespeare

rồi cứ thế cõi bộ chạy theo ngựa vua. Đến chùa, vua gọi đèn Chey thì thấy nó đương thờ hòng hộc. Vua phán:

— Ngựa đi đâu? Sao dam trái lệnh ta?

— Xin bệ-hạ thứ lỗi cho kẻ hờ-bần, bệ-thần quả có cưỡi ngựa đi theo bệ-hạ chứ không phải đi chán.

— Thế ngựa mi đâu?

— Tâu bệ-hạ, bệ-thần là gà sống nên không đẻ được.

Vua phải phục chí thông-minh, tài biện-bạch của Chey. Nhưng trong dạ vẫn nghĩ cách bắt lối thắng bé thần-dồng.

Một bữa, vua truyền lệnh sung công hết các ngựa ở trong nước mang vào trong cung. Rồi vua truyền rằng mai vua sẽ ra một ngôi chùa rất xa để lễ phật và các quan xà các người tùy-tòng đều phải cưỡi ngựa hết. Vua đã dẫn trước linh bầu không được cho Chey mượn ngựa. Đến lúc ra đi vua mới gọi Chey mà phán:

— Mày phải đi theo ta nhưng mày phải kiêm ngựa lấy không có thì ta đánh đòn.

Thằng bé biết rằng bao nhiêu ngựa ở trong nước bị nhà vua sung công cả rồi nên tìm đến linh bầu ngựa để mượn. Bọn linh đuổi chey ời-ời dọa đánh thằng bé.

Chey nghĩ ngay ra một kế, về qua nhà,

TRANG QUỲNH

Sáng mài, các người phải đến cả bờ hồ mỗi người mang theo một quả trứng gà. Ta ra hiệu thì các người lần lượt nhảy xuống nước lặn một lúc rồi ngoi lên bắt chiếc tiếng gà mái cục-tác rồi giờ trứng ra nói rằng vừa mới đẻ được. Nhưng cẩm không ại được bảo cho Chey biết. Đến lượt bắt hẵn, hẵn không đẻ được ra trứng là ta tội.

Hôm sau, vua và các quan ra bờ hồ chơi bắt Chey cầm hộp thuốc lá đi theo. Đến nơi vua truyền các quan phải nhảy xuống nước để mỗi người một quả trứng.

Ông nào ông nấy hăng hái nhảy từ xuống bồ, một lúc ngoi lên vừa cục-tác, vừa giờ trứng giấu trong bọc ra cho vua xem. Đến lượt Chey, thằng bé nhảy bùa xuống nước. Một lúc, hẵn nhô lên gáy tướng:

— Cúc cu cu! Cúc cu cu!

Vua hỏi;

CAO MÊN

— Trứng mi đâu?

— Tâu bệ-hạ, bệ-thần là gà sống nên không đẻ được.

Vua phải phục chí thông-minh, tài biện-bạch của Chey. Nhưng trong dạ vẫn nghĩ cách bắt lối thắng bé thần-dồng.

Một bữa, vua định chơi gà với Chey nên ra lệnh không ai được bán gà chơi cho hẵn. Rồi vua bắt những người nào có gà chơi phải mang đến trước cung vu a mở hội chơi gà. Ông quan nào cũng cố mày mò mang một con gà thật khỏe đến dự. Hết trận này qua trận khác. Sau rốt vua gọi Chey đến phán:

— Mày đi mang gà của mày đến đây chơi với gà của trẫm.

— Xin tuân lệnh.

Chey ra phố để tìm gà nhưng vì có lệnh vua chay ai dam bán hay cho mướn gà cả. Chey nghĩ thầm:

(Con nǚa)

TRÊN ĐÀO VẮNG

(Tiếp theo)

CỦA TRẠI mọi khi không có ai canh sao lúc này lại có một tên khách to lớn đứng đó. Hắn chặn lấy cửa để dứt những người ở trong không ra được. Vừa lúc đó Thanh Kha nghe rõ tiếng Ba Rộng hét :

— Coi ta phá cửa.

Rồi thấy cánh cửa trại lung lay rất mạnh như bị người đưa vai hích. Sức của Ba Rộng vốn khoẻ nên cửa gần long ra. Thấy thế tên khách rút trong mình săn một khẩu súng lục cầm lầm lẩn trong tay.

Lại một cái huých vai nữa của Ba Rộng. Tên khách lùi lại giơ thẳng tay chực bóp cò. Vừa khi ấy Thanh Kha đến. Tiếng chân của chàng làm tên khách quay lại nhưng Thanh Kha đã nhảy đến nhanh như cắt đánh vào tay làm cho khẩu súng bắn đi.

Rồi dùng cạnh bàn tay chàng chặt mạnh vào cổ hắn. Chỉ nghe đánh ụ một tiếng tên khách to lớn như một cái cây bị cưa gốc ngã vật xuống đất nằm im.

Thanh Kha không kịp dừng lại xem tên khách còn sống hay chết, chàng gọi to :

— Bác Ba, mở cửa mau.

Nhưng chàng chưa gọi dứt câu thì chiếc cánh cửa nặng nề dưới sức mạnh của hai vai Ba Rộng đã bật tung ra. Ba Rộng theo đà cũng ngã chui ra ngoài. Thanh Kha vội đưa hai tay đỡ lấy, dựng đứng dậy mà hỏi ròn :

— Câu chuyện ra làm sao ? Ra làm sao ?

Nhưng Ba Rộng còn đương bằng hoàng vì cái ngã chẳng nói được câu gì Thanh Kha sốt ruột bỏ người thủy thủ trung thành ở đó chạy vào trong trại thì vừa gặp Hiền nét mặt tái mét chạy ở trong ra.

Tuy sợ nhưng Hiền vẫn tĩnh táo. Chàng kè dầu đuôi cho Thanh Kha nghe.

— Từ lúc ông đi, chúng tôi cũng đi ngả lưng một tí để đợi ông về thì bỗng có tiếng súng nổ ở bên trại giam đàn bà rồi có tiếng đàn bà hét lớn thất thanh. Chúng tôi vùng dậy chạy ra cửa thì cửa đã bị ai đóng chặt.

16

Bác Ba lay mạnh thì có tiếng một tên khách dọa nạt nếu ra sẽ bắn. Bác Ba dàn lu dùng vai phá cánh cửa. Có lẽ giữa lúc đó thì ông về...

Thanh Kha ngắt lời Hiền, giọng nói tuy cố điem tĩnh mà hơi run run vì lo ngại :

— Ông bảo tiếng đàn bà kêu, ông có rõ tiếng ai không ?

— Tiếng kêu thất thanh nên tôi không nhận được...

— Đã lâu chưa ?

— Chừng mười lăm phút...

— Khéo không kịp mặt ! Ta phải hành động ngay mới được. Quay mình Thanh Kha chạy ra cửa. Hiền cũng chạy theo.

Ra đến ngõ thì một cảnh tượng tức cười như đã chờ đón hai người ở đó. Ba Rộng đương cười lên ngực tên khách mà đấm xuống mặt hắn. Thấy Thanh Kha chạy ra, Ba Rộng đứng dậy lớn tiếng :

— Nó lại tỉnh dậy ông ạ. Nhưng bây giờ thì chắc đèn sáng mai mới ngoe nguây được.

Thanh Kha ngắt lời :

— Thôi mặc nó ! Chúng ta phải chạy sang bên trại giam đàn bà.

Tiếng chân huỳnh huỵch của bà người nghe rõ rệt trong đêm tối.

— Thôi hỏng ! chậm quá mất rồi !

Tiếng Thanh Kha kêu lên.

Cửa trại giam mở toang ra. Thanh Kha nhảy ba bước chạy vào. Gian nhà rỗng không. Đồ đạc đồ lồng chồng tỏa ra có sự chống cự của người trong nhà.

Hiền cúi xuống nhặt một chiếc khăn tay rơi dưới đất đưa cho Thanh Kha. Chiếc khăn nhỏ bằng vải nhẹ ở góc có tassel hai chữ T. M.

Thanh Kha nhét vào chiếc khăn vào túi lại quay mình chạy ra ngoài. Chàng cứ nhắm mắt chạy theo con đường nhỏ như một người điên.

Bỗng chàng dừng lại. Bên cạnh đường có tiếng rên nhỏ. Vừa lúc đó Hiền và Ba Rộng vừa tới.

(Gòn nữa)

NAI NI T gọn ghẽ vào. Chúng ta đi theo một nhà thiêng xạ người Pháp lẩn lòi trong rừng xâu miền Nam xít Trung Kỳ, đêm nay, để săn hổ.

Mới tang tang sáng dân Mọi ở một làng hẻo lánh đã đến báo cho chúng ta hay rằng cọp vừa vồ chết một con ngựa lạc trong rừng. Thật là một dịp tốt để bắn nấp vì giông hổ có thói hay giờ lại ăn nốt mồi bỏ dở.

Lập tức chúng ta đến nơi Sác ngựa nằm gần bụi rậm, rập gan mắt hết, một dùi đã bị tha đi rồi. Chúng ta bèn ra lệnh cho dân Mọi kéo sác ngựa ra một chỗ quang đãng ố cây. Rồi lấy tre nứa, ta dựng lều ở một chỗ xa cách sác ngựa chừng ba chục bước. Phèn nứa cài lá tươi rậm ráo chỉ để hổ một lỗ nhỏ để rình. Chỗ ta dựng phải lựa ở cuối gió vì cọp vốn hình lối iệu biết có người tết lán trốn.

Chiều đã tà tà, ta đến chỗ nấp, ngồi yên rình. Cảnh rì rì: g sâu tuy vắng vẻ mà lầm tiếng động lạ kỳ. Mấy con sóc như đoán có hổ đâu đây vừa kêu vừa truyền cành chạy trốn có vẻ hối hapse lo ngại. Vài con chim khẽ lên tiếng hót. Một con quạ đậu trên sác ngựa bỗng vỗ cánh, ồn ào bay đi. Hắn nó vừa nghe thấy cành cây răng rắc kêu.

Rồi đâu lại vào đây yên lặng. Thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng lá cây sột soạt hay xa xa ở thung sâu tiếng duôi hổ đáp xuống đất đèn đet, lạnh lung, ghê rợn.

Mặt giờ đỏ ối lặn sau răng cây to. Sác ngựa đã lẩn trong bóng đêm. Nhà di săn chỉ chốt chổc còn thoáng thấy mùi hôi thói gió đưa lại

Ta ngồi như thế đã hai giờ đồng hồ mặc cho muỗi đốt, bỗng có tiếng kêu nhonhô: «À uôm! À uôm!» Tiếng dầu lanh lanh, ngắn, tiếng thứ hai vừa trầm vừa kéo dài phải lắng tai, mới rõ. Hổ đương ngồi ngóng trong một bụi rậm nào đó lén tiếng trước để cho những thú vật nào lắng vắng gần mồi biết răng ngựa này là của riêng rồi.

Tiếng kêu vừa im chừng một phút bỗng ngay cạnh bụi cây dầu một con hổ hiện ra oai nghiêm nhìn mồi ngon trước mặt. Rồi đi ra khỏi đám cây, thong thả, đường hoàng, tiến về phía sác ngựa. Cách mồi độ hai bước nó dừng lại nhìn về chỗ ta ẩn. Có lẽ nó biết có người chép? Không! vì em như du, nó đã nắm phục xuống. Bữa tiệc bắt đầu...

Lòng súng đã đê qua lỗ hổng, sẵn sàng ta chờ bóp cò. Chỉ đợi hổ bắt đầu ăn là ta bắn. Nhưng phút mài dài làm sao! Quả tim đập đồn đập... Ta cố nhìn xem ngợc hổ chỗ nào nhưng giờ tối quá chỉ lờ mờ thấy mờ sau. Đành ngắm vào sườn ta nổ cò.

Một bóng đen lẩn xuống đất, nằm yên. Ta bắn nốt pháo đạn thứ hai không thấy con vật

ĐI SĂN HỔ

vừa cạy nhưng vừa lắp viên đạn khác thì hổ bỗng lùi vào bụi, bò rạp xuống cỏ, mình cõ vào cõ danh nghe sột soạt.

Trong bụi cỏ tiếng cành ràng rắc gãy rò

không thấy gì nữa... Con vật trong dáng đi tắt là bị thương nặng. Nhát mẩy hòn cuội, ta ném dần vào bụi. Đến hòn thứ năm nghe cõ tiếng gầm giờ dận dữ.

Giờ tôi thể này theo đuổi ngay tất là nguy hiểm, thói đánh đê săn mai. Ta đánh quay về, cả đêm trằn trọc nghĩ cách săn ngày mai.

Mới rõ mặt người, ngày hôm sau, ta đã giở lại cùng bốn tên mọi lẩn vào bụi. Không có vết máu nào thành ra không thể theo vết hổ mà dò. Ta bèn để mẩy người mọi di hàng chử nhất còn ta đi vào giữa súng lăm lăm cầm ở tay. Nhưng tiễn được rất khó vì cõ danh cao quá, chẳng trong thấy gì hết. Bọn mọi lây dùi chắt vào cây côn tôi thì cõ nhìn vào các hổ đen săn sàng bắn. Đi săn như thế này thật nguy hiểm vì có khi ta đi sát ngày cạnh hổ mà không biết. Nếu lúc đó nó vồ thì không tài nào tránh được.

Bỗng chốc, cách vài thước trước mặt chúng ta, nghe có tiếng gầm giữ. Hô đây rồi. Nhưng chẳng nhìn thấy gì ta bèn sai một tên mọi treo lên một cây to để nhìn xem cọp ở đâu. Tên mọi vừa leo lên khỏi ngọn cõ danh thì bỗng vụt một cái hổ nhay đến vồ. May mà tên mọi leo tai nên da quá làm khong bị cào phá. Tôi giơ súng định bắn nhưng không kịp. Hổ nhảy nhanh một cách lạ thường hơn cả

chim bay ít khi bắn trúng. Tên mọi người trên
cây ra hiệu cho chúng tôi tiến. Một tiếng gầm
xa xa cop lùi.

Có lẽ nó sẽ đến chỗ đất lầy gần đây. Tôi bỏ
máy người đi theo, chạy vội ra một chỗ quang
đèn đèn đầu. Vừa ra khỏi rừng đã thấy
cop dương ven bụi đi thong thả. Nó cách ta
chừng sáu mươi thước mà chỉ thấy có đèn sau.
Tôi hết sức chạy theo, cố giữ cho không có tiếng
động. Nhưng hổ đã nghe tiếng rồi. Nhìn như
chớp nó quay đầu lại, sờ đến, gầm giờ dạn dĩ.

Nó không nhảy, không chạy: mình rập
xuống đất, nó như lướt theo cỏ. Hai giây đồng
hở sau nó chỉ cách tôi ba mươi thước. Tôi bắn
thẳng vào mặt. Kinh ngạc hổ dừng lại, nhẹ
nanh, dữ dội.

Xa quá nên tôi không đâm bắn nữa, dành vừa
lùi, vừa nhìn hổ. Có lẽ vì cho rằng xa quá nên
cop không làm dữ. Mỗi lần nó chực nhảy thì tôi
lại giơ súng lên.

Tìm được chỗ lợi rồi, tôi giơ súng bắn một
phát vào đầu. Hổ ngã nghiêng ra, ngáp hai ba
cái rồi mới chết.

Đó là một chị hổ cái dài 2 thước 54 tấc đầu
đến vát đuôi, cao 80 phân.

Tôi đi xem Ngày vui Khỏe

(Tiếp theo trang 10)

Tài khéo ở chỗ phi cơ băng giấy bay lượn như đàn
nhạn, hàng trăm chiếc lều dựng lên không đầy một
phút.

Còn bao nhiêu những trò vui khác, nào du bay, múa
múa rối, bắn súng, hát chèo, các trẻ em say vui xúm
đóng như vào đám, tiếng reo cười ròn rã vang trời.

Bấy giờ tôi, anh em hướng đạo đồng đèn, bắt đuốc
cùng họp làm đám rước để ra về. Thật là một đám
rước không lồ, vĩ đại, tiếng ca ánh sáng tung bừng

Người đi xem cũng theo ngọn đuốc sáng của anh em
ra về, lòng sung sướng hồi hộp, có cảm trống rỗng
Nền Hướng Đạo và thanh-niên xứ này ngày càng bieu
chặt mạnh mẽ, và như đám rước hùng-vĩ ấy, sẽ
chơi lại, thẳng-tiến.

GLYCÉRINA : thuốc đánh răng trắng, bóng,

lợi đồ, thơm miệng, mát cổ,

không hại men răng. Bán lẻ tại các hiệu tạp

hoa. **Giá :** Op35. Buôn tại hàng dệt:

Tricots, Chemisettes, Pull'overs

PHUC-LAI

87-89 ROUTE DE HUÉ — HANOI — Tél. 974

T O M O

Các lời viết thơ bí mật (1)

(Cầm trích đăng lại)

Chữ cuộn giấy vòng

Ấy do người Hy-lạp mà các bạn mới có cái lối viết
thơ bí mật lạ kỳ này. Các bạn hãy cầm một cái ống
tròn và dài (cylindre) như bút chì, ống đựng thuốc
nhức đầu (aspirine), cán bút annam, v. v... đoạn rẽ
một cái giấy dài và hẹp tựa băng giấy « serpentin » ; rồi lấy một cái đinh mũ (punaise) cài chặn
một đầu băng giấy vào đầu ống tròn cho chắc, xong
lần băng giấy cuộn xung quanh ống tròn cho kín
nhẹ là hai cạnh mép giấy đó phải sát áp vào
nhau không được cuộn cách khe ra. Cuốn hết giấy
giấy (dài, ngắn tùy ý) lại lấy một cái đinh khác ghim
chặn luân vào. Thế là bây giờ các bạn đã có thể viết
những lời thơ, từng dòng, theo chiều đọc của ống
tròn, cần nhất là mỗi bề ngang của băng giấy chỉ
được viết một chữ như thế này :

Ô N G C H Ủ N H I È M T R È E M
(chiều dài của ống tròn)

Cứ viết lần đi, hết dòng trên, xuống dòng dưới, liệu
chia cho đủ chỗ viết các lời mình định nói thì thôi.

Khi viết xong, tháo sổ băng giấy ra, thì nó sẽ là
một cái giấy có hàng tràng chữ liên tiếp khó đọc
không thể khám phá ra những lời thơ thế nào. nếu
người ta không dùng một cái ống tròn đường kính
cũng to bằng cái ống tròn của các bạn. Trong sự quả
quyết, ta cũng cứ cuộn băng giấy chữ vào một cái
ống tròn và đọc xem. Nhưng coi chừng ! chỉ một tí
sai lạc của đường kính, hai ống tròn chênh lệch, nó
khiến cho các bạn không thể đọc thành chữ gì cả.

Nói thật, người ta cũng có cách khám phá nỗi
những băng giấy chữ ấy, không phải dùng đến ống
cuộn giấy vào băng cách bắt buộc khuôn khổ đúng
nhau, nhưng phải là những tay chuyên môn về các lối
viết thơ bí mật kia, tuy vậy cũng hiếm có.

(Còn nữa)

(1) Xem từ T. N số 9

Kỳ sau : Lời ô vuông với chấm điểm.

RYNVAT

SÁCH MỚI

Chúng tôi vừa nhận được những cuốn sách sau đây :

1.— Gió Trăng Ngàn tiều thuyết dài của Thế Lữ, do nhà Đời Nay xuất bản, sách giấy 160 trang giá 0p70.

2.— Ngoại Ô. tiều thuyết phóng sự dài của Nguyễn Đình Lập, do Hàn Thuyên xuất bản giá 0p90.

3.— Theo Giòng của Thạch Lam, do Đời Nay xuất bản, sách giấy 94 trang giá 0p40.

4.— Sách Hồng số 19, « Cây tre trăm đốt » của Khái Hưng do Đời Nay xuất bản, đã có bán giá 0p10.

Báo mới

Được tin ông Lê tràng Kiều sắp xuất bản ở Saigon một tờ Tuần Báo lấy tên là Gió Mùa (văn học, nghệ thuật, tư tưởng) ra ngày thứ bảy. Số đầu ra ngày 29 November 1941.

Xin trân trọng cảm ơn các nhà gửi tặng, kính chào bạn đồng nghiệp mới và vui lòng giới thiệu với các bạn đọc.

Éclat d'argent

Dentifrice de choix

PHARMACIE DU BON SECOURS
Mme NGUYỄN ĐÌNH HOÀNG

Pharmacienne de 1ère classe

52 bis, Boulevard Đồng - Khánh

— HANOI —

ĐÃ CÓ BẢN:

THAM THÌ THÂM

Sách HOA - MAI của Nguyễn-Văn-Nghiêm
— giá 0p10 —

Tục ngữ có câu tham thì thâm. Ai cũng biết tham tà xấu, mà không mấy người nên được lòng tham của mình. Truyền rất vui, rất ngộ-ngĩnh, tức cười, đã xảy ra ở giữa nơi sa-mạc hoang-vô, có những sóng cáp-gập-ghềnh, giải đều tận chân trời.

NHÀ XUẤT-BẢN

CỘNG-LỰC N° 9 RUE TAKOU, HANOI

— Các em gầy còm, sanh xao lâu nhón nên đòi cho được kẹo thuốc Tonigoss, 1p20) có hất lọc ở trứng gà và chất calcium lấy ở sừng nhung.

— Các bà có trẻ bé trong nhàn mua sẵn thuốc Siro Enfance (1p20) phòng và trị các bệnh tiêu - nhí : nôn chớ, ăn không tiêu, khó ngủ, hay mếu khóc v.v...

Bán tại Pharmac e

VŨ ĐỖ THÌN

HANOI — và đại lý các tỉnh

BUTA :

là thứ ngòi bút nội hóa tốt nhất làm bằng thép riêng, viết chon ngay, lâu rỉ, đựng nhiều mực. trăm ngàn dùng được cả trăm ngàn, khác với mấy ngòi bút nơi khác làm bằng sắt tây, không có khía, chưa viết đã cong, trong trăm ngàn may được vài ba ngàn. Ngòi Buta đã được rất nhiều các quan chức đề ý tới và khen ngợi. Ngòi Buta do nhà máy Đồng Ba chế tạo. Mua buôn xin về nhà in : CỘNG-LỰC, N° 9 Rue Takou — Hanoi

Téléphone : 962

QUẦN ÁO TRẺ CON

BABYLUX vĩnh-long

BÁN BUÔN KHẮP ĐÔNG DƯƠNG

53 Rue de la G-tadelle Hanoi, R.c. 882, tél 1326

AN - TIEM

Tranh của Tò - Vũ
Truyện của Văn-Lé

